373L0239

16.8.73 *EUROOPAN YHTEISÖJEN VIRALLINEN LEHTI* N:o L 228/3

ENSIMMÄINEN NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973,

muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta

(73/239/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 57 artiklan 2 kohdan,

ottaa huomioon sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamiseksi annetun yleisen toimintaohjelman (1), ja erityisesti sen IV osaston C jakson,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon (2),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon (3),

sekä katsoo, että

yleisen toimintaohjelman mukaan asioimistojen ja sivukonttorien perustamista koskevien rajoitusten poistaminen riippuu ensivakuutusliikkeessä liiketoiminnan aloittamisen ja harjoittamisen edellytysten yhteensovittamisesta; yhteensovittaminen olisi ensin kohdistettava muuhun ensivakuutukseen kuin henkivakuutukseen,

vakuutustoiminnan aloittamisen ja harjoittamisen helpottamiseksi on tärkeää poistaa tiettyjä kansallisten valvontalainsäädäntöjen välisiä eroja; tämän saavuttamiseksi ja jotta samalla varmistettaisiin riittävä turva vakuutetuille ja kolmansille osapuolille kaikissa jäsenvaltioissa, on pyrittävä yhteensovittamaan erityisesti vakuutusyrityksiltä vaadittavia taloudellisia takuita koskevat määräykset,

riskien luokittelu eri vakuutusluokkiin on välttämätöntä etenkin, jotta voitaisiin määrätä milloin toimintaa varten tarvitaan pakollinen toimilupa ja mikä on kyseistä vakuutusluokkaa varten säädetty vähimmäistakuurahasto,

on toivottavaa, että tämän direktiivin säännökset eivät koske keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, jotka oikeudellisen asemansa perusteella täyttävät turvaavuutta ja taloudellisia takuita koskevat asianmukaiset edellytykset; tämän direktiivin säännösten ei tulisi liioin koskea tiettyjä laitoksia, jotka sijaitsevat eri jäsenvaltioissa ja joiden liiketoiminta kattaa vain hyvin rajoitetun lohkon ja on lailla rajoitettu tietylle maantieteelliselle alueelle tai tiettyihin henkilöihin,

eri lait sisältävät erilaisia säännöksiä samanaikaisesta sairausvakuutusliikkeen, luotto- ja takausvakuutusliikkeen sekä oikeusturvavakuutusliikkeen harjoittamisesta joko keskenään tai yhdessä muiden vakuutusluokkien kanssa; tällaisten eroavuuksien säilyttäminen sen jälkeen kun muiden kuin henkivakuutustoimintaa harjoittavien yritysten sijoittautumisoikeutta koskevat rajoitukset on poistettu, merkitsisi sijoittautumisen esteiden säilymistä; tämä ongelma on ratkaistava suhteellisen lyhyen ajan kuluessa toteutettavan tulevan yhteensovittamisen yhteydessä,

on välttämätöntä ulottaa valvonta jokaisessa jäsenvaltiossa kaikkiin vakuutusluokkiin, joita tämä direktiivi koskee; tällainen valvonta ei ole mahdollista, ellei näitä vakuutusluokkia harjoittavalta yritykseltä vaadita virallista toimilupaa; on välttämätöntä määritellä tällaisen toimiluvan myöntämisen tai peruuttamisen edellytykset; on säädettävä oikeudesta saattaa toimiluvan epääminen tai peruuttaminen tuomioistuimen käsiteltäväksi,

on suotavaa, että vakuutusluokkia, jotka tunnetaan liitteessä olevan A kohdan kuljetusvakuutuksen luokkina N:o 4, 5, 6, 7 ja 12 ja liitteessä olevan A kohdan luottovakuutuksen luokkina N:o 14 ja 15, säännellään joustavammin tavaratoimituksiin ja luottoihin vaikuttavien ehtojen jatkuvien muutosten huomioon ottamiseksi,

parhaillaan yhteisön tasolla tutkitaan mahdollisuuksia löytää yhteinen menetelmä vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseksi; sen vuoksi olisi suotavaa, että myöhemmin annettavissa direktiiveissä suoritetaan yhteensovittaminen tässä asiassa sekä määritetään sallitut sijoituskohteet ja varojen arvostukseen liittyvät kysymykset,

on välttämätöntä, että vakuutusyrityksillä on, vakuutusliikkeen heilahtelujen varalta, vakuutussopimuksiin aiheutuvan vastuun kattamiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan lisäksi täydentävä rahasto, niin sanottu solvenssimarginaali, jota edustaa vapaat varat; sen varmis-

(1) EYVL N:o 2, 15.1.1962, s. 36/62
(2) EYVL N:o C 27, 28.3.1968, s. 15
(3) EYVL N:o 158, 18.7.1967, s. 1

tamiseksi, että vakuutusyhtiöille asetetut vaatimukset perustuvat puolueettomiin arviointiperusteisiin, jolloin samansuuruiset yritykset asetetaan tasavertaiseen kilpailuasemaan, olisi määrättävä, että tällainen solvenssimarginaali suhteutetaan yrityksen liiketoiminnan kokonaismäärään ja että sen määräämiseen käytetään kahta vakuusindeksiä, joista toinen perustuu vakuutusmaksuihin ja toinen korvauksiin,

olisi edellytettävä vähimmäistakuurahastoa, jonka suuruus on suhteutettu harjoitettuihin vakuutusluokkiin liittyvien riskien suuruuteen, sen varmistamiseksi, että yrityksiä perustettaessa niillä on riittävästi varoja ja että liiketoimintaa myöhemmin harjoitettaessa solvenssimarginaali ei missään tapauksessa laske turvaavuuden vähimmäistason alapuolelle,

on välttämätöntä laatia säännökset sellaista tapausta varten, jossa yrityksen taloudellinen tila tulee sellaiseksi, että yrityksen on vaikea vastata vakuutussopimuksista aiheutuvista velvoitteistaan,

ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista yhteisössä koskevia yhdenmukaistettuja säännöksiä tulisi yhteisössä periaatteessa soveltaa kaikkiin markkinoille tuleviin yrityksiin ja siten myös sellaisten yritysten asioimistoihin ja sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella; olisi kuitenkin suotavaa laatia erityissäännökset sellaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden valvonnasta ottaen huomioon, että niiden yritysten varat, joihin nämä kuuluvat, ovat yhteisön ulkopuolella,

on kuitenkin suotavaa sallia näiden erityisehtojen lieventäminen noudattaen kuitenkin periaatetta, että tällaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden ei tulisi saada edullisempaa kohtelua kuin yhteisön alueella toimivien yritysten,

tarvitaan tiettyjä siirtymäsäännöksiä, jotta erityisesti jo olemassa olevien pienten ja keskisuurten yritysten olisi mahdollista sopeutua niihin vaatimuksiin, joita jäsenvaltioiden on asetettava tämän direktiivin mukaisesti, jollei perustamissopimuksen 53 artiklasta muuta johdu, ja

on tärkeätä turvata yhteensovitettujen säännösten yhdenmukainen soveltaminen ja tässä tarkoituksessa huolehtia tiiviistä yhteistyöstä komission ja jäsenvaltioiden kesken,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

Yleiset säännökset

1 artikla

Tämä direktiivi koskee jäsenvaltioon sijoittautuneiden tai sijoittautumaan aikovien itsenäisten ammatinharjoittajien ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista tämän direktiivin liitteessä määritellyissä vakuutusluokissa.

2 artikla

Tätä direktiiviä ei sovelleta:

1. Seuraaviin vakuutusliikkeen lajeihin:

   a) henkivakuutus, eli se vakuutuslaji, joka käsittää erityisesti vakuutuksen vain tietyn eliniän saavuttamisen varalta, vakuutuksen vain kuoleman varalta, vakuutuksen tietyn eliniän saavuttamisen tai sitä aikaisemman kuoleman varalta, henkivakuutuksen vakuutusmaksujen palautuksineen, tontiinit, vakuutuksen avioliiton varalta ja vakuutuksen syntymän varalta;

   b) elinkorot;

   c) henkivakuutusyritysten tarjoama lisävakuutus, eli vakuutus henkilövahingon varalta, työkyvyttömyys mukaan lukien, vakuutus tapaturman aiheuttaman kuoleman varalta ja vakuutus tapaturman tai sairauden aiheuttaman invaliditeetin varalta, jos näitä eri vakuutusmuotoja myönnetään henkivakuutusten ohella;

   d) lakisääteiseen sosiaaliturvaan kuuluva vakuutus;

   e) Irlannissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa harjoitettava pysyvä sairausvakuutus, jota ei voida irtisanoa ("permanent health insurance").

2. Seuraavaan toimintaan:

   a) kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavat sopimukset, siten kuin se on kunkin jäsenvaltion lainsäädännössä määritelty;

   b) sellaisten huolto- ja avustuskassojen toiminta, joiden etuudet määräytyvät käytettävissä olevien varojen mukaan ja joissa jäsenten maksuosuus on etukäteen vahvistettu kiinteäksi;

   c) sellaisten yhteenliittymien harjoittama toiminta, jotka eivät ole oikeushenkilöitä ja joiden tarkoituksena on tarjota jäsenilleen keskinäistä suojaa ilman vakuutusmaksujen suorittamista tai vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamista;

   d) vientiluottovakuutustoiminta, joka tapahtuu valtion laskuun tai valtion tuella kunnes neljän vuoden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta suoritettava enempi yhteensovittaminen on toteutettu.

3 artikla

1. Tätä direktiiviä ei sovelleta keskinäisiin yhtiöihin ja yhdistyksiin, jos ne täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

— yhtiöjärjestyksessä tai yhdistyksen säännöissä on oltava määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä tai etuuksien pienentämisestä;

— niiden liiketoiminta ei kata vastuuriskejä — jolleivät ne ole liitteessä olevassa C kohdassa tarkoitettuja liitännäisriskejä — eikä luotto- tai takausriskejä;

— tämän direktiivin kattamasta toiminnasta saatu vuotuinen vakuutusmaksutulo ei saa ylittää miljoonaa laskentayksikköä;

— ainakin puolet tämän direktiivin kattamasta toiminnasta kertyneestä vakuutusmaksutulosta on saatava henkilöiltä, jotka ovat keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen jäseniä.

2. Tätä direktiiviä ei liioin sovelleta keskinäisiin yhtiöihin tai yhdistyksiin, jotka ovat solmineet muiden samanlaisten yhtiöiden tai yhdistysten kanssa sopimuksen, joka tarjoaa täyden jälleenvakuutusturvan niiden antamille vakuutuksille tai jonka perusteella toimiluvan saaneen yrityksen on vastattava tällaisista vakuutussopimuksista johtuvista vastuista ensivakuuttajan puolesta.

Tällaisessa tapauksessa tämän direktiivin määräykset koskevat toimiluvan saanutta yritystä.

4 artikla

Tätä direktiiviä ei sovelleta seuraaviin laitoksiin, jollei sääntöjä tai lakia, jotka koskevat niiden oikeutta toimia, muuteta:

a) *Saksassa*

Seuraavat julkisoikeudelliset monopolilaitokset ("Monopolanstalten"):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe,
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München,
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig,
5. Hamburger Feuerkasse, Hampuri
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt,
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen,
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold,
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden,
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg,
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich,
13. Feuersozietät Berlin, Berliini,
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Oikeuden toimia alueellisesti ei kuitenkaan katsota muuttuneen tällaisten laitosten sulauduttua siten, että uusi laitos säilyttää sulautuneiden laitosten yhteisen toiminta-alueen, eikä toiminnan ominaisuuden voida katsoa muuttuneen vakuutusluokkiin nähden, jos jokin näistä laitoksista ryhtyy harjoittamaan samalla alueella yhtä tai useampaa toisen tällaisen laitoksen harjoittamaa vakuutusluokkaa.

Seuraavat osittain julkisoikeudelliset laitokset:

1. Postbeamtenkrankenkasse,
2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) *Ranskassa*

Seuraavat laitokset:

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes,
2. Caisse départementale des incendiés de la Côte d'Or,
3. Caisse départementale des incendiés de la Marne,
4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse,
5. Caisse départementale des incendiés de la Somme,
6. Caisse départementale grêle du Gers,
7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

c) *Irlannissa*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *Italiassa*

Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

e) *Yhdistyneessä kuningaskunnassa*

The Crown Agents.

5 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) 'laskentayksiköllä' Euroopan investointipankin perussäännön 4 artiklassa määriteltyä yksikköä;

b) 'toisiaan vastaavilla varoilla' tietyssä valuutassa täytettävien sitoumusten kattamista samassa valuutassa ilmaistuin tai rahaksi muutettavien varoin;

c) 'varojen sijainnilla' sekä irtaimen että kiinteän omaisuuden olemassaoloa jäsenvaltiossa, minkä ei kuitenkaan ole katsottava sisältävän vaatimusta, että irtain omaisuus on talletettava tai että kiinteään omaisuuteen kohdistuu rajoitustoimia kuten kiinnityksen rekisteröinti. Saamisiin perustuvan omaisuuden on katsottava olevan siinä jäsenvaltiossa, jossa saaminen voidaan vaatia maksettavaksi.

II OSASTO

Sellaisiin yrityksiin sovellettavat säännökset, joilla on kotipaikka yhteisön alueella

A jakso: Toiminnan aloittamisen edellytykset

6 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että ensivakuutusliikkeen aloittamiseen niiden alueella tarvitaan virallinen toimilupa.

2. Tällaista toimilupaa on haettava kyseisen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta:

a) jokaisen yrityksen, joka perustaa kotipaikkansa valtion alueelle;

b) jokaisen yrityksen, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa ja joka avaa sivukonttorin tai asioimiston kyseisen jäsenvaltion alueella;

c) jokaisen yrityksen, joka saatuaan a tai b alakohdan mukaisen toimiluvan laajentaa liiketoimintaansa valtion alueella muihin vakuutusluokkiin;

d) jokaisen yrityksen, joka saatuaan 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti toimiluvan kansallisen alueen johonkin osaan, laajentaa toimintaansa tällaisen osan ulkopuolelle.

3. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa toimiluvan saamisen edellytykseksi talletteen tekemistä tai vakuuden asettamista.

7 artikla

1. Toimilupa on voimassa valtion koko alueella, jollei, silloin kun se kansallisen lainsäädännön mukaan on sallittua, hakija hae lupaa liiketoimintansa harjoittamiseen vain osassa valtion aluetta.

2. Toimilupa myönnetään tiettyä vakuutusluokkaa varten. Sen on katettava koko luokka, jollei hakija halua kattaa vain osaa vakuutusluokkaan kuuluvista liitteessä olevassa A kohdassa luetelluista riskeistä.

Kuitenkin:

a) jokainen jäsenvaltio voi myöntää toimiluvan mille hyvänsä liitteessä olevassa B kohdassa mainitulle vakuutusluokkien ryhmälle edellyttäen, että valtio liittää sellaiseen toimilupaan liitteessä olevan B kohdan mukaisesti yksilöidyn nimikkeen;

b) yhtä luokkaa tai luokkien ryhmää varten annettu toimilupa kattaa myös toisen vakuutusluokan liitännäisriskit, jos liitteessä olevassa C kohdassa mainitut edellytykset täyttyvät;

c) kunnes neljän vuoden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta enempi yhteensovittaminen on toteutettu, Saksan liittotasavalta saa pitää voimassa säännöksen, jolla kielletään harjoittamasta sen alueella samanaikaisesti sairausvakuutusliikettä, luotto- ja takausvakuutusliikettä tai vakuutusliikettä, joka koskee oikeusturvavakuutusta, joko yhdessä tai yhdistettynä muihin vakuutusluokkiin.

8 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta sen alueella toiminnan aloittavalta yritykseltä, jolle haetaan toimilupaa, että se

a) on yhtiömuodoltaan jokin seuraavista:

— Belgian kuningaskunnassa:

"société anonyme/naamloze vennootschap", "société en commandite par actions/vennootschap bij wijze van geldschieting op aandelen", "association d'assurance mutuelle/onderlinge verzekeringsmaatschappij", "société coopérative/coöperative vennootschap",

— Tanskassa:

"Aktieselskaber", "gensidige selskaber",

— Saksan liittotasavallassa:

"Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit", "Öffentlich-rechtliches Wettbewerbs-Versicherungsunternehmen",

— Ranskan tasavallassa:

"société anonyme", "société à forme mutuelle", "mutuelle", "union de mutuelles",

— Irlannin tasavallassa:

"incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited",

— Italian tasavallassa:

"societa per azioni", "società coopoerativa", "mutua di assicurazione",

— Luxemburgin suurherttuakunnassa:

"société anonyme", "société en commandite par actions", "association d'assurances mutuelles", "société coopérative",

— Alankomaiden kuningaskunnassa:

"naamloze vennootschap", "onderlinge waarborgmaatschappij", "coöperative vereniging",

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa:

"incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited", "societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts", "societies registered under the Friendly Societies Act", vakuutuksenantajat, jotka toimivat nimellä "Lloyd's".

Jäsenvaltiot voivat lisäksi tarvittaessa hyväksyä perustettaviksi muun muotoisia julkisoikeudellisia yrityksiä, jos niiden tarkoituksena on harjoittaa vakuutustoimintaa samoilla ehdoilla kuin yksityisten yritysten;

b) rajoittaa liiketoimintansa vakuutusliikkeeseen ja siitä suoranaisesti johtuvaan toimintaan harjoittamatta muuta liiketoimintaa;

c) esittää 9 artiklan mukaisen toimintasuunnitelman;

d) omistaa 17 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähimmäistakuurahaston.

2. Yritykseltä, joka hakee toimilupaa laajentaakseen liiketoimintaansa muihin vakuutusluokkiin tai, edellä 6 artiklan 2 kohdan d alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa, alueen toiseen osaan, on vaadittava, että se esittää 9 artiklan säännösten mukaisen näitä muita luokkia tai alueen muuta osaa koskevan toimintasuunnitelman.

Yritykseltä on lisäksi vaadittava, että se voi osoittaa, että sillä on 16 artiklassa säädetty solvenssimarginaali ja, jos 17 artiklan 2 kohdan säännöksissä edellytetään näissä muissa vakuutusluokissa aikaisempaa suurempaa vähimmäistakuurahastoa, että sillä on tällainen vähimmäismäärä.

3. Nämä yhteensovittamistoimenpiteet eivät estä jäsenvaltioita soveltamasta säännöksiä, joissa edellytetään, että hallituksen jäsenillä ja johtajilla on tarvittava ammatillinen pätevyys tai että perustamiskirja tai yhtiöjärjestys, yleiset ja erityiset vakuutusehdot, maksuperusteet ja muut sellaiset asiakirjat, jotka kuuluvat normaaliin valvontaan, on hyväksyttävä.

4. Edellä tarkoitettuihin säännöksiin ei saa sisältyä vaatimusta, että toimilupahakemusta käsiteltäessä on otettava huomioon markkinoiden taloudelliset tarpeet.

9 artikla

Edellä 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuun toimintasuunnitelmaan on sisällyttävä seuraavat tiedot ja selvitykset:

a) niiden riskien laatu, jotka yritys aikoo kattaa, ne yleiset ja erityiset vakuutusehdot, joita se aikoo käyttää;

b) maksuperusteet, joita se aikoo soveltaa kuhunkin liiketoiminnan luokkaan;

c) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet;

d) erät, joista vähimmäistakuurahasto muodostuu;

e) hallinnon ja myyntiverkon arvioidut perustamiskustannukset sekä niiden kattamiseen tarkoitetut varat,

ja lisäksi kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta:

f) arviot muista hallintokustannuksista kuin perustamiskustannuksista, ja erityisesti yleiskuluista ja palkkioista;

g) arviot vakuutusmaksuista ja korvauksista;

h) maksuvalmiusennuste;

i) arviot vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.

Edellä a ja b alakohdassa tarkoitettuja tietoja ei kuitenkaan vaadita riskeistä, jotka sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 4, 5, 6, 7 ja 12, eikä myöskään edellä b alakohdassa tarkoitettuja tietoja riskeistä, jotka sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 14 ja 15. Edellä a ja b alakohdassa tarkoitettuja tietoja ei tarvitse vaatia riskeistä, jotka sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkaan 11.

10 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava, että yrityksen, jonka kotipaikka on toisen jäsenvaltion alueella ja joka hakee toimilupaa avatakseen asioimiston tai sivukonttorin, on:

a) annettava yhtiöjärjestyksensä ja sääntönsä sekä luettelo hallituksensa jäsenistä ja johtajistaan;

b) esitettävä sen valtion toimivaltaisen viranomaisen, jossa yrityksen kotipaikka on, antama todistus, joka osoittaa ne vakuutusluokat, joita yrityksellä on oikeus harjoittaa, ja että sillä on vähimmäistakuurahasto tai 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti laskettu vähimmäissolvenssimarginaali, jos se on korkeampi; todistuksesta on myös käytävä ilmi ne riskit, jotka yritys sillä hetkellä kattaa sekä 11 artiklan 1 kohdan e alakohdassa tarkoitetut varat;

c) esitettävä 11 artiklan mukainen toimintasuunnitelma;

d) nimettävä valtuutettu asiamies, jolla on vakituinen asuinpaikka ja pysyvä oleskelupaikka vastaanottavassa maassa, ja jolla on riittävä valtuus tehdä yritystä koskevia sitoumuksia kolmansien kanssa ja edustaa sitä vastaanottavan maan viranomaisissa ja tuomioistuimissa; jos valtuutettu on oikeushenkilö, sen kotipaikan on oltava vastaanottavassa maassa, ja sen on vuorostaan nimettävä edustajakseen henkilö, joka täyttää edellä mainitut edellytykset. Jäsenvaltio saa evätä nimetyn valtuutetun asiamiehen vain sellaisilla maineeseen tai ammatilliseen pätevyyteen liittyvällä perusteella, joita sovelletaan hallituksen jäseniin ja johtajiin yrityksissä, joiden kotipaikka on kyseisen valtion alueella.

Vakuutussitoumuksesta vastaanottavassa maassa aiheutuvassa oikeusriidassa ei vakuutettuja henkilöitä saa, kun kysymys on "Lloyd's"-nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, kohdella huonommin, kuin jos kanne olisi nostettu sellaista yritystä vastaan, jonka liiketoiminta on luonteeltaan tavanomaisempaa. Valtuutetulla asiamiehellä on tämän vuoksi oltava riittävä valtuus, jotta häntä vastaan voidaan nostaa kanne ja hänen tulee tässä ominaisuudessa kyetä toimimaan kysymyksessä olevia "Lloyd's"-nimisen yhteenliittymän vakuutuksenantajaa sitovasti.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että laajentaakseen asioimiston tai sivukonttorin liiketoimintaa joko muihin vakuutusluokkiin tai 6 artiklan 2 kohdan d alakohdassa säädetyssä tapauksessa valtion muihin osiin, toimiluvan hakijan on esitettävä 11 artiklan mukainen toimintasuunnitelma ja täytettävä 1 kohdan b alakohdassa säädetyt edellytykset.

3. Nämä yhteensovittamistoimenpiteet eivät estä jäsenvaltioita soveltamasta säännöksiä, jotka edellyttävät kaikilta vakuutusyrityksiltä, että yleisten ja erityisten vakuutusehtojen, maksuperusteiden ja kaikkien muiden mahdollisten, tavanomaiseen valvontaan tarvittavien asiakirjojen tulee olla viranomaisten hyväksymiä.

4. Edellä tarkoitettuihin säännöksiin ei saa sisältyä vaatimusta, että toimilupahakemuksia käsiteltäessä otetaan huomioon markkinoiden taloudelliset tarpeet.

11 artikla

1. Edellä 10 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettuun asioimiston tai sivukonttorin toimintasuunnitelmaan on sisällyttävä seuraavat tiedot tai selvitykset:

a) niiden riskien laatu, joita yritys aikoo kattaa vastaanottavassa maassa; yleiset ja erityiset vakuutusehdot, joita se aikoo käyttää;

b) maksuperusteet, joita yritys aikoo soveltaa kuhunkin liiketoiminnan luokkaan;

c) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet;

d) jäljempänä 16 ja 17 artiklassa tarkoitetun solvenssimarginaalin tila;

e) hallinnon ja myyntiverkoston arvioidut perustamiskustannukset sekä niiden kattamiseen tarkoitetut varat;

ja lisäksi kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta:

f) arviot hallintokustannuksista;

g) arviot uuden liikkeen vakuutusmaksuista ja korvauksista;

h) asioimiston tai sivukonttorin maksuvalmiusennuste.

Edellä a ja b alakohdissa tarkoitettuja selvityksiä ei kuitenkaan vaadita riskeistä, jotka sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 4, 5, 6, 7 ja 12, eikä myöskään b alakohdassa tarkoitettuja selvityksiä riskeistä, jotka sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 14 ja 15. Edellä a ja b alakohdassa tarkoitettuja selvityksiä ei tarvitse vaatia riskeistä, jotka sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkaan 11.

2. Toimintasuunnitelmaan on liitettävä yrityksen tase ja tuloslaskelma kultakin viimeiseltä kolmelta tilikaudelta. Jos yritys ei kuitenkaan ole vielä toiminut kolmea tilivuotta, sen on annettava ne vain päättyneiltä tilikausiltaan.

"Lloyd's"-nimisen vakuutuksenantajien yhteenliittymän osalta taseen ja tuloslaskelman julkistamisen korvaa vuotuisten, vakuutustoimintaa koskevien tiliasiakirjojen pakollinen esittäminen, joihin liittyy valaehtoinen todistus siitä, että jokaisen vakuutuksenantajan osalta on annettu tilintarkastajan lausunto, jonka mukaan varat kattavat täysimääräisesti toiminnasta aiheutuvat sitoumukset. Näiden asiakirjojen avulla on viranomaisten voitava muodostaa käsityksensä yhteenliittymän vakavaraisuuden tilasta.

3. Toimintasuunnitelma sekä toimiluvan myöntämiseen toimivaltaisten viranomaisten huomautukset on toimitettava sen maan toimivaltaisille viranomaisille, jossa yrityksellä on kotipaikka. Viimeksi mainittujen viranomaisten on toimitettava lausuntonsa ensin mainituille kolmen kuukauden kuluessa asiakirjojen vastaanottamisesta; jos tämän ajan kuluessa heidän lausuntoaan ei ole toimitettu, sitä pidetään myönteisenä.

12 artikla

Päätös, jolla toimilupa evätään, on yksityiskohtaisesti perusteltava ja annettava tiedoksi yritykselle.

Jäsenvaltion on säädettävä, että toimiluvan hakijalla on oikeus saattaa epäävä päätös tuomioistuimen käsiteltäväksi.

On säädettävä myös, että myös niissä tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät ole käsitelleet toimilupahakemusta kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta, on oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi.

B jakso: Liiketoiminnan harjoittamisen edellytykset

13 artikla

Jäsenvaltioiden on tiiviissä yhteistyössä keskenään valvottava toimiluvan saaneiden yritysten taloudellista asemaa.

14 artikla

Sen jäsenvaltion valvontaviranomaisten, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on tarkastettava yrityksen koko liiketoiminnan vakavaraisuus. Muiden jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten on annettava edellä mainitulle kaikki tarkastamiseen tarvittavat tiedot.

15 artikla

1. Jäsenvaltion, jonka alueella liiketoimintaa harjoitetaan, on vaadittava, että yritys muodostaa riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan.

Vakuutustekninen vastuuvelka määräytyy tämän jäsenvaltion säännösten mukaan tai, jos sellaisia ei ole, tässä maassa noudatetun käytännön mukaan.

2. On vaadittava, että vakuutustekninen vastuuvelka katetaan yhtä suurilla ja toisiaan vastaavilla varoilla, jotka sijaitsevat kussakin maassa, jossa liiketoimintaa harjoitetaan. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin lieventää säännöksiä, jotka koskevat toisiaan vastaavia varoja ja niiden sijaintia.

Luxemburgin suurherttuakunta saa, ottaen huomioon sen erikoisaseman, kunnes yritysten purkamista koskeva lainsäädäntö on yhdenmukaistettu, säilyttää vakuutusteknisen vastuuvelan takuujärjestelmän, joka on voimassa tämän direktiivin tullessa voimaan.

Tällaisten varojen laatu ja tarvittaessa se, mihin määrään saakka niitä voidaan käyttää vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen, määritellään sen maan lainsäädännössä, jossa liiketoimintaa harjoitetaan; siinä säädetään myös tällaisten varojen arvostamisesta.

3. Jos jäsenvaltio sallii, että vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen voidaan käyttää jälleenvakuuttajilta olevia saatavia, sen on määrättävä sallittu prosenttiosuus. Poiketen 2 kohdan säännöksistä se ei voi tällaisessa tapauksessa vaatia, että saatavia vastaavat jälleenvakuuttajien varat sijaitsevat sen alueella.

4. Sen jäsenvaltion valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on todennettava, että yrityksen taseessa vakuutusteknisen vastuuvelan katteeksi osoitetut varat vastaavat yrityksen tekemistä vakuutussopimuksista aiheutuvia vastuita kaikissa niissä maissa, joissa se harjoittaa liiketoimintaa.

16 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava, että jokainen yritys, jolla on kotipaikka sen alueella, muodostaa koko liiketoimintaansa nähden riittävän solvenssimarginaalin.

Solvenssimarginaali vastaa yrityksen varoja, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat velat sekä aineettomat erät. Erityisesti on otettava huomioon

— maksettu osakepääoma tai, keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen osalta takuupääoma,

— puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta heti kun 25 prosenttia tästä pääomasta on maksettu,

— rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa tiettyjä velvoitteita,

— kaikki siirtyvät voittovarat,

— sellaisen keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen osalta, jonka maksut voivat vaihdella, kaikki ne lisämaksuvaateet, jotka sillä on jäseniään kohtaan kyseisenä tilivuonna; sellaisina otetaan huomioon enintään puolet enimmäismaksujen ja perittyjen maksujen erotuksesta, kuitenkin enintään 50 prosenttia solvenssimarginaalista;

— yrityksen pyynnöstä ja sen antamien selvitysten perusteella sekä kaikkien niiden muiden jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten suostumuksella, joissa yritys harjoittaa toimintaansa, ne varaukset, jotka eivät ilmene taseesta ja jotka johtuvat vastaavien aliarvostamisesta ja vastattavien yliarvostamisesta taseessa, jos tällaiset varaukset, jotka eivät ilmene taseesta, eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia.

Vakuutusteknisen vastuuvelan yliarvostaminen määritellään suhteessa vastuuvelan määrään, jonka yritys on laskenut kansallisen lainsäädännön mukaisesti; kuitenkin, ennen vakuutusteknisen vastuuvelan yhdenmukaistamista, solvenssimarginaalissa voidaan 20 prosenttiin saakka ottaa huomioon määrä, joka on 75 prosenttia varsinaisen korvausvastuun määrän, silloin kun yritys laskee vastuun kollektiivisesti käyttäen vähimmäisprosenttia vakuutusmaksuista, ja sopimuskohtaisen laskutavan mukaisen määrän erotuksesta, jos kansallisen lainsäädännön mukaan on mahdollista valita näistä kahdesta menetelmästä.

2. Solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräinen korvausmenorasite. Kuitenkin sellaisten yritysten kohdalla, jotka varsinaisesti myöntävät vakuutuksia vain myrsky-, raesade- tai hallariskin tai -riskien varalta, keskimääräinen korvausmenorasite lasketaan seitsemän viimeksi kuluneen tilikauden perusteella.

3. Jollei 17 artiklan säännöksistä muuta johdu, solvenssimarginaalin määrä on yhtä suuri kuin suurempi kahdesta seuraavasta tuloksesta:

Ensimmäinen tulos (vakuutusmaksuihin perustuva):

— ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (mukaan lukien vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut), jotka ovat erääntyneet viimeksi kuluneena tilikautena;

— näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut viimeksi kuluneen tilikauden aikana;

— tästä summasta vähennetään viimeksi kuluneen tilikauden aikana erääntyneiden, mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 10 miljoonaa laskentayksikköä ja toinen ylimenevän osan; näistä otetaan 18 prosenttia edellisestä ja 16 prosenttia jälkimmäisestä ja lasketaan ne yhteen.

Ensimmäinen tulos saadaan kertomalla keskenään näin laskettu summa ja se suhdeluku, joka saadaan vertaamalla yrityksen viimeksi kuluneen tilikauden omalle vastuulle jääviä korvausmenoja korvausmenojen bruttomäärään. Tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia.

Toinen tulos (korvauksiin perustuva):

— ensivakuutuksen maksetut korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) 2 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina lasketaan yhteen;

— tähän kokonaismäärään lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset;

— tähän summaan lisätään ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen varsinainen korvausvastuu viimeksi kuluneen tilikauden lopussa;

— tästä summasta vähennetään 2 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset;

— näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen varsinainen korvausvastuu, jotka on tehty kahta vuotta ennen viimeistä tilipäätösvuotta olevan vuoden alussa.

Yksi kolmasosa tai yksi seitsemäsosa näin saadusta kokonaismäärästä (2 kohdassa määritellyn viiteajanjakson mukaisesti) jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään seitsemän miljoonaa laskentayksikköä ja toinen yli menevän osan; näistä otetaan 26 prosenttia edellisestä ja 23 prosenttia jälkimmäisestä ja lasketaan ne yhteen.

Toinen tulos saadaan kertomalla keskenään näin laskettu summa ja se suhdeluku, joka saadaan vertaamalla yrityksen viimeksi kuluneen tilikauden omalle vastuulle jääviä korvausmenoja korvausmenojen bruttomäärään. Tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia.

4. Molemmat 3 kohdassa tarkoitettuihin osiin sovellettavat osuudet alennetaan kolmasosaansa, kun kyseessä on sairausvakuutus, jota harjoitetaan samanlaisin vakuutusteknisin perustein kuin henkivakuutusta, jos

— suoritetut vakuutusmaksut lasketaan sairastuvuustaulukoiden perusteella vakuutusmatemaattisia menetelmiä käyttäen,

— varaus määräytyy iän pitenemisen mukaan,

— riittävän suuren varmuuslisän muodostamiseksi peritään lisämaksua,

— vakuutuksenantaja voi irtisanoa sopimuksen vain viimeistään ennen kolmannen vakuutusvuoden päättymistä,

— sopimuksen nojalla on mahdollista korottaa vakuutusmaksuja tai alentaa korvaussuorituksia myös voimassa olevien sopimusten osalta.

5. "Lloyd's"-nimisen vakuutuksenantajien yhteenliittymän osalta 3 kohdassa mainittu ensimmäinen tulos (vakuutusmaksuihin perustuva) lasketaan nettovakuutusmaksujen perusteella. Nettovakuutusmaksut kerrotaan kiinteällä prosenttiluvulla, jonka yrityksen sisäinen tarkastaja määrää vuosittain. Tämä kiinteä prosenttiluku on laskettava maksettuja palkkioita koskevien tuoreimpien tilastotietojen pohjalta.

Yksityiskohdat sekä asiaan kuuluvat laskelmat lähetetään niiden maiden viranomaisille, joissa "Lloyd's" toimii.

17 artikla

1. Yksi kolmasosa solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston.

2. a) Takuurahasto ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin

— 400 000 laskentayksikköä, jos kaikki tai jotkut katetuista riskeistä sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 10, 11, 12, 13, 14 ja 15,

— 300 000 laskentayksikköä, jos kaikki tai jotkut katetuista riskeistä sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 ja 16,

— 200 000 laskentayksikköä, jos kaikki tai jotkut katetuista riskeistä sisältyvät liitteessä olevan A kohdan luokkiin 9 ja 17;

b) Jos yrityksen liiketoiminta kattaa useita luokkia tai useita riskejä, otetaan huomioon vain se luokka tai riski, joka edellyttää korkeinta määrää;

c) Jäsenvaltio voi alentaa vähimmäistakuurahastovaatimustaan neljänneksellä, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys tai niitä vastaava yhteisö.

18 artikla

1. Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä niiden varojen valinnasta, jotka ylittävät 15 artiklassa tarkoitettua vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat.

2. Ellei 15 artiklan 2 kohdasta, 20 artiklan 1 ja 3 kohdasta sekä 22 artiklan 1 kohdan viimeisestä alakohdasta muuta johdu, jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa toimiluvan saaneiden yritysten oikeutta vapaasti vallita irtainta ja kiinteää omaisuuttaan.

Saksan liittotasavalta voi kuitenkin, kunnes henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien edellytysten yhteensovittaminen on toteutunut, säilyttää sairausvakuutuksessa 16 artiklan 4 kohdan mukaisesti varojen vapaata vallintaa koskevat rajoituksensa, sikäli kuin vakuutusmaksuvastuuta kattavien varojen vapaa vallinta on "Treuhänder"-elimen hyväksymisestä riippuva.

Kunnes enempi yhteensovittaminen on toteutettu, Tanskan kuningaskunta voi kuitenkin pitää voimassa lainsäädäntönsä, jolla rajoitetaan vakuutusyritysten hankkimien sellaisten varojen vapaata vallintaa, joilla katetaan pakollisen työtapaturmavakuutuksen nojalla maksettavia eläkkeitä.

3. Näillä säännöksillä ei estetä toimenpiteitä, joihin jäsenvaltioilla on oikeus ryhtyä kyseisten yritysten omistajina, jäseninä tai osakkaina, kuitenkin noudattaen siinä maassa, jossa se harjoittaa toimintaa, voimassa olevia 15 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja säännöksiä ja turvaten vakuutettujen edut.

19 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että kaikki yritykset, joiden kotipaikka on sen alueella, laativat kaiken toimintansa osalta tilinpäätöksen, josta ilmenee yrityksen taloudellinen tilanne ja maksukyky.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että sen alueella toimivat yritykset toimittavat määräajoin tiedot ja tilastolliset asiakirjat, jotka ovat tarpeen valvontaa varten. Toimivaltaisten valvontaviranomaisten on luovutettava toisilleen valvonnassa tarvittavat asiakirjat ja tiedot.

20 artikla

1. Jos yritys ei noudata 15 artiklan säännöksiä, sen maan valvontaviranomainen, jossa yritys harjoittaa liiketoimintaansa, voi kieltää varojen vapaan vallinnan kyseisessä maassa ilmoitettuaan asiasta sen maan valvontaviranomaisille, jossa yrityksellä on kotipaikka.

2. Palauttaakseen sellaisen yrityksen taloudellisen aseman ennalleen, jonka solvenssimarginaali ei ole 16 artiklan 3 kohdan vähimmäisvaatimusten mukainen, sen maan valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on vaadittava, että sen hyväksyttäväksi esitetään yrityksen taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelma.

3. Jos solvenssimarginaali ei ole 17 artiklassa määritellyn takuurahaston mukainen, sen maan valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on vaadittava yritystä toimittamaan sen hyväksyttäväksi lyhyen ajan rahoitussuunnitelmansa.

Valvontaviranomainen voi myös kieltää yrityksen varojen vapaan vallinnan tai rajoittaa sitä. Sen on ilmoitettava toimenpiteistään niiden muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueilla yrityksellä on toimilupa, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on ensiksi mainitun pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

4. Toimivaltaiset valvontaviranomaiset voivat lisäksi toteuttaa kaikki välttämättömät toimenpiteet turvatakseen vakuutettujen edut 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

5. Muiden sellaisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisten, joiden alueella kyseisellä yrityksellä on myös toimilupa, on toimittava yhteistyössä 1 – 4 kohdassa tarkoitettujen säännösten ja määräysten täytäntöönpanemiseksi.

21 artikla

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että yritys luovuttaa koko vakuutuskantansa tai sen osan, jos vastaanottavalla yrityksellä kannanluovutus huomioon ottaen on riittävä solvenssimarginaali.

Asianomaisten valvontaviranomaisten on neuvoteltava keskenään ennen tällaisen kannanluovutuksen hyväksymistä.

2. Toimivaltaisten valvontaviranomaisten hyväksyttyä tällaisen kannanluovutuksen, se on välittömästi voimassa kyseisiin vakuutuksenottajiin tai vakuutettuihin nähden.

C jakso: Toimiluvan peruuttaminen

22 artikla

1. Sen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, voi peruuttaa myöntämänsä toimiluvan, jos yritys:

a) ei enää täytä toiminnan aloittamiselle asetettuja edellytyksiä;

b) ei ole kyennyt määräajassa suorittamaan 20 artiklassa tarkoitetussa tervehdyttämis- tai rahoitussuunnitelmassa edellytettyjä toimenpiteitä;

c) laiminlyö törkeästi kansalliseen lainsäädäntöön perustuvia velvoitteitaan.

Siinä tapauksessa, että toimilupa peruutetaan, sen maan valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on ilmoitettava peruutuksesta muiden sellaisten jäsenvaltioiden valvontaviranomaisille, jotka ovat myöntäneet toimiluvan yritykselle; tällöin näidenkin on peruutettava myöntämänsä toimilupa. Sen maan valvontaviranomaisen, jonka alueella yrityksellä on kotipaikka, on näiden muiden viranomaisten kanssa toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet vakuutettujen etujen turvaamiseksi ja erityisesti rajoitettava yrityksen varojen vapaata vallintaa, jollei tällaista rajoitusta jo ole määrätty 20 artiklan 1 kohdan ja 3 kohdan toisen alakohdan säännösten mukaisesti.

2. Sellaisen yrityksen asioimistolle tai sivukonttorille, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, myönnetty toimilupa voidaan peruuttaa, jos asioimisto tai sivukonttori:

a) ei enää täytä toiminnan aloittamista varten asetettuja edellytyksiä;

b) törkeästi laiminlyö noudattaa sen maan, jossa yritys toimii, säännöksiin perustuvia, erityisesti 15 artiklassa tarkoitetun vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamista koskevia velvoitteitaan.

Sen valtion valvontaviranomaisten, jossa liiketoimintaa harjoitetaan, on ennen toimiluvan peruuttamista neuvoteltava sen maan valvontaviranomaisen kanssa, jossa yrityksellä on kotipaikka. Jos nämä katsovat välttämättömäksi keskeyttää asioimiston tai sivukonttorin liiketoiminnan ennen neuvottelun päättymistä, niiden on ilmoitettava siitä heti sen maan valvontaviranomaiselle, jossa kotipaikka on.

3. Toimiluvan peruuttamista tai liiketoiminnan keskeyttämistä koskeva päätös on yksityiskohtaisesti perusteltava, ja päätös on annettava tiedoksi asianomaiselle yritykselle.

Jäsenvaltioiden on säädettävä, että tällainen päätös voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi.

III OSASTO

Säännökset, joita sovelletaan yhteisön alueelle perustettuihin sellaisten yritysten asioimistoihin tai sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella

23 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava yrityksiltä, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, virallinen toimilupa 1 artiklassa tarkoitetun liiketoiminnan aloittamiselle alueellaan.

2. Jäsenvaltio saa myöntää toimiluvan, jos yritys täyttää vähintään seuraavat edellytykset:

a) sillä on kansallisen lainsäädännön mukaan oikeus harjoittaa vakuutustoimintaa;

b) se perustaa asioimiston tai sivukonttorin jäsenvaltion alueelle;

c) se sitoutuu järjestämään asioimistonsa tai sivukonttorinsa sijaintipaikkaan siellä harjoittamaansa liiketoimintaa koskevan kirjanpidon ja säilyttämään siellä kaikki liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;

d) se nimeää valtuutetun asiamiehen, jonka toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät;

e) yrityksen siinä maassa, jossa se harjoittaa liiketoimintaansa, omistamien varojen määrä on vähintään puolet 17 artiklan 2 kohdassa säädetystä takuurahaston vähimmäismäärästä, ja se tallettaa yhden neljäsosan vähimmäismäärästä vakuudeksi;

f) se sitoutuu ylläpitämään 25 artiklan mukaisen solvenssimarginaalin;

g) se esittää 11 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisen toimintasuunnitelman.

24 artikla

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että yritykset muodostavat riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, joka kattaa näiden jäsenvaltioiden alueilla tekemistä vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että asioimisto tai sivukonttori kattaa tämän vakuutusteknisen vastuuvelan samansuuruisin ja kyseisen valtion säätämään määrään saakka toisiaan vastaavin varoin.

Jäsenvaltion lainsäädäntöä on sovellettava vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseen, sallittujen sijoituskohteiden määrittelyyn ja varojen arvostukseen.

Asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusteknistä vastuuvelkaa vastaavat varat sijaitsevat sen alueella. Tällöin on kuitenkin sovellettava, mitä 15 artiklan 3 kohdassa säädetään.

25 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueille perustetuilla asioimistoilla tai sivukonttoreilla on solvenssimarginaali, joka muodostuu varoista, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat velat sekä aineettomat erät. Solvenssimarginaali on laskettava 16 artiklan 3 kohdan säännösten mukaisesti. Tämän marginaalin laskemisessa voidaan kuitenkin ottaa huomioon vain kyseisen asioimiston tai sivukonttorin harjoittamaan toimintaan liittyvät vakuutusmaksut ja korvaukset.

2. Yksi kolmasosa solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Takuurahasto ei saa olla pienempi kuin puolet 17 artiklan 2 kohdassa vaaditusta vähimmäismäärästä. Edellä 23 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukaisesti tehty alkutallete luetaan tähän takuurahastoon.

3. Solvenssimarginaalia vastaavat varat on pidettävä takuurahaston määrään saakka siinä maassa, jossa liiketoimintaa harjoitetaan, ja sen ylimenevä osa yhteisön alueella.

26 artikla

1. Yritykset, jotka saatuaan toimiluvan yhdeltä jäsenvaltiolta, saavat sen yhdeltä tai useammalta jäsenvaltiolta perustaakseen sinne muita asioimistoja tai sivukonttoreita, voivat hakea yhtä tai useampaa seuraavista eduista:

a) Edellä 25 artiklassa tarkoitettu solvenssimarginaali lasketaan yrityksen koko yhteisön alueella harjoittaman liiketoiminnan mukaan; tätä laskelmaa varten otetaan huomioon ainoastaan kaikkien yhteisön alueelle perustettujen asioimistojen tai sivukonttoreiden toiminnasta aiheutuvat maksut ja vahingot,

b) ne vapautetaan 23 artiklan 2 kohdan e alakohdassa säädetystä velvoitteesta tehdä vaadittu tallete myös näihin jäsenvaltioihin,

c) takuurahaston kattavat varat voivat sijaita missä tahansa niistä jäsenvaltioista, joissa yritys toimii.

2. Jos vähintään kaksi asianomaista jäsenvaltiota on yhtä mieltä yrityksen koko hakemuksesta tai osasta sitä, sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jonka alueella kantajan vanhin laitos sijaitsee, valvovat tämän yrityksen yhtä mieltä olleiden jäsenvaltioiden alueella harjoittaman koko liiketoiminnan vakavaraisuutta. Kuitenkin yrityksen pyynnöstä ja asianomaisten jäsenvaltioiden yksimielisellä sopimuksella valvonnan voi suorittaa jonkin toisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen. Valvontaviranomaisen on saatava muilta jäsenvaltioilta niiden alueelle perustettujen asioimistojen ja sivukonttoreiden valvonnassa tarvittavat tiedot.

3. Tämän artiklan nojalla myönnetyt edut on peruutettava yhden tai useamman asianomaisen jäsenvaltion pyynnöstä.

27 artikla

Edellä 19 ja 20 artiklan säännöksiä sovelletaan myös tässä osastossa tarkoitettujen yritysten asioimistoihin ja sivukonttoreihin.

Vanhimman toimipaikan valvontaviranomainen tai se valvontaviranomainen, joka tarkastaa ensiksi mainitun asemesta sivukonttoreiden tai asioimistojen kokonaisvakavaraisuuden, rinnastetaan 20 artiklassa tarkoitetun hakemuksen osalta sen valtion viranomaiseen, jossa yhteisössä toimivan yrityksen pääkonttori on.

28 artikla

Jos 26 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viranomainen peruuttaa toimiluvan, tämän on ilmoitettava siitä niiden muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella yritys toimii, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on toteutettava tarvittavat toimenpiteet. Jos syynä toimiluvan peruuttamiseen on sen kokonaisvakavaraisuuden riittämättömyys, jonka 26 artiklassa tarkoitettuun pyyntöön suostuneet jäsenvaltiot ovat määränneet, suostumuksen antaneiden jäsenvaltioiden on myös peruutettava myöntämänsä toimiluvat.

29 artikla

Yhteisö voi perustamissopimuksen mukaisesti tehdyillä sopimuksilla sitoutua yhden tai useamman kolmannen maan kanssa soveltamaan tässä osastossa olevista säännöksistä poikkeavia säännöksiä varmistaakseen vastavuoroisuuteen perustuen riittävän turvan jäsenvaltioiden vakuutetuille.

IV OSASTO

Siirtymäsäännökset ja muut säännökset

30 artikla

1. Jäsenvaltioiden on sallittava II osastossa tarkoitetuille yrityksille, jotka tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi toteutettujen toimenpiteiden tullessa voimaan harjoittavat niiden alueilla yhtä tai useampaa 1 artiklassa mainittua vakuutusluokkaa, viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksi antamisesta lukien toimintansa mukauttamiseksi 16 ja 17 artiklan säännöksiin.

2. Jäsenvaltiot saavat lisäksi:

a) myöntää kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, jotka viisivuotiskauden päättyessä eivät vielä ole kokonaan muodostaneet solvenssimarginaaliaan enintään kahden vuoden lisäajan edellyttäen, että nämä yritykset ovat 20 artiklan mukaisesti esittäneet valvontaviranomaisen hyväksyttäväksi toimenpiteet, joihin ne aikovat ryhtyä tuossa tarkoituksessa;

b) olla vaatimatta 1 kohdassa tarkoitetuilta yrityksiltä, joiden vuotuiset vakuutusmaksutulot viisivuotiskauden päättyessä jäävät pienemmiksi kuin 17 artiklan 2 kohdassa vaaditun vähimmäistakuurahaston kuusinkertainen määrä, tällaisen vähimmäistakuurahaston perustamista ennen sellaisen tilikauden päättymistä, jona vakuutusmaksutulot ovat tämän vähimmäistakuurahaston kuusinkertainen määrä. Harkittuaan 33 artiklassa säädetyn tutkimuksen tuloksia neuvosto päättää yksimielisesti komission ehdotuksesta, milloin jäsenvaltiot poistavat tämän erivapauden.

3. Yritykset eivät saa laajentaa toimintaansa 8 artiklan 2 kohdan tai 10 artiklan mukaisesti, elleivät ne noudata välittömästi tämän direktiivin määräyksiä. Edellä 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetut yritykset, jotka oman maansa alueella laajentavat toimintaansa muihin vakuutusluokkiin tai tämän alueen muihin osiin, voidaan kuitenkin 10 vuoden määräajaksi direktiivin tiedoksiantopäivästä lukien vapauttaa 17 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta vähimmäistakuurahaston perustamisvaatimuksesta.

4. Yritys, jolla on 8 artiklassa luetelluista poikkeava yhtiömuoto, voi jatkaa direktiivin tiedoksiannosta lukien kolmen vuoden ajan nykyistä liiketoimintaansa sellaisessa oikeudellisessa muodossa, jossa se toimii tiedoksi antamisen ajankohtana. Yritykset, jotka on perustettu Yhdistyneeseen kuningaskuntaan kuninkaallisella erityissäädöksellä ("by Royal Charter"), erityisellä asiakirjalla ("by Private Act") tai erityisellä viranomaisen päätöksellä ("by Special Public Act") saavat jatkaa liiketoimintaansa nykyisessä muodossaan rajoittamattoman ajan.

Belgiassa toimivat yritykset, jotka tarkoituksensa mukaisesti harjoittavat kiinnitysluottojen välitysliikettä tai säästämistoimintaa yksityisten säästöpankkien valvontaa koskevien säännösten 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti, jotka on yhteensovitettu 23 päivänä kesäkuuta 1987 annetulla "arrêté royal" -säädöksellä, saavat jatkaa tällaista toimintaa kolmen vuoden ajan tämän direktiivin tiedoksi antamisesta.

Kyseisten jäsenvaltioiden on laadittava luettelo tällaisista yrityksistä ja toimitettava se muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

5. Niiden yritysten pyynnöstä, jotka täyttävät 15, 16 ja 17 artiklan vaatimukset, jäsenvaltioiden on lakattava soveltamasta nykyisiin säännöksiin perustuvia rajoituksia, kuten vaatimuksia kiinnityksistä, talletteista ja vakuuksista.

31 artikla

Jäsenvaltioiden on myönnettävä III osastossa tarkoitetuille asioimistoille tai sivukonttoreille, jotka tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi toteutettujen toimenpiteiden tullessa voimaan harjoittavat yhtä tai useampaa 1 artiklassa tarkoitettua vakuutusluokkaa ja jotka eivät laajenna toimintaansa 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla, enintään viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksi antamisesta toimintansa mukauttamiseksi 25 artiklan säännöksiin.

32 artikla

Sen ajanjakson kuluessa, joka päättyy kolmannen maan kanssa 29 artiklan mukaisesti tehdyn sopimuksen tullessa voimaan tai viimeistään neljän vuoden kuluttua tämän direktiivin tiedoksiantoajankohdasta, jokainen jäsenvaltio saa alueelleen perustettuihin tuon maan yrityksiin edelleen soveltaa 1 päivänä tammikuuta 1973 voimassa olleita säännöksiä, jotka koskevat vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevien varojen vastaavuutta ja sijaintia edellyttäen, että ilmoitus siitä tehdään muille jäsenvaltioille ja komissiolle, ja ettei näille yrityksille anneta laajempia helpotuksia kuin mitä sen alueelle perustetuille jäsenvaltioiden yrityksille annetaan 15 artiklan 2 kohdan mukaan.

V OSASTO

Loppusäännökset

33 artikla

Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on toimittava tiiviissä yhteistyössä helpottaakseen ensivakuutuksen valvontaa yhteisössä ja tutkiakseen kaikkia tämän direktiivin soveltamisessa mahdollisesti ilmeneviä vaikeuksia.

34 artikla

1. Komissio antaa neuvostolle kuuden vuoden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta kertomuksen tässä direktiivissä vahvistettujen taloudellisten vaatimusten vaikutuksista jäsenvaltioiden vakuutusmarkkinoihin.

2. Tarvittaessa komissio antaa osakertomuksia neuvostolle ennen 30 artiklan 1 kohdassa säädetyn siirtymäkauden loppua.

35 artikla

Jäsenvaltioiden on muutettava kansalliset säännöksensä tämän direktiivin mukaisiksi 18 kuukauden kuluessa sen tiedoksi antamisesta ja ilmoitettava tästä viipymättä komissiolle.

Näin muutettuja säännöksiä on ryhdyttävä 30, 31 ja 32 artiklassa säädetyin poikkeuksin soveltamaan 30 kuukauden kuluessa tiedoksiantopäivästä.

36 artikla

Kun tämä direktiivi on annettu tiedoksi, jäsenvaltioiden on huolehdittava, että niiden tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamat keskeiset lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset toimitetaan kirjallisina komissiolle.

37 artikla

Liite on erottamaton osa tätä direktiiviä.

38 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 24 päivänä heinäkuuta 1973.

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. NØRGAARD

LIITE

A. Riskien luokittelu vakuutusluokittain

1. *Tapaturmat* (mukaan lukien työtapaturmat ja ammattitaudit)
   - — kiinteät rahalliset etuudet
   - — vahingonkorvauksen luonteiset etuudet
   - — kahden edellisen yhdistelmät
   - — matkustajille aiheutuneet vammat
2. *Sairaus*
   - — kiinteät rahalliset etuudet
   - — vahingonkorvauksen luonteiset etuudet
   - — kahden edellisen yhdistelmät
3. *Maa-ajoneuvot* (paitsi rautateiden liikkuva kalusto)

   Kaikki vahingot ja tappiot, jotka aiheutuvat
   - — maalla käytettäville moottoriajoneuvoille
   - — muille maa-ajoneuvoille kuin moottoriajoneuvoille
4. *Rautateiden liikkuva kalusto*

   Kaikki rautateiden liikkuvalle kalustolle aiheutuvat vahingot ja tappiot
5. *Ilma-alukset*

   Kaikki ilma-aluksille aiheutuvat vahingot tai menetykset
6. *Alukset* (meri-, järvi-, joki- ja kanava-alukset)

   Kaikki vahingot tai tappiot, jotka aiheutuvat
   - — joki- ja kanava-aluksille
   - — järvialuksille
   - — merialuksille
7. *Kuljetettavat tavarat* (mukaan lukien kauppa- ja matkatavarat sekä kaikki muut tavarat)

   Kaikki kuljetettaville tavaroille tai matkatavaroille aiheutuneet vahingot tai tappiot, kuljetustavasta riippumatta
8. *Tulipalo ja luonnonvoimat*

   Kaikki omaisuudelle (paitsi 3, 4, 5, 6, 7 luokkaan sisältyvälle) aiheutuneet vahingot tai tappiot, joiden syynä on:
   - — tulipalo
   - — räjähdys
   - — myrsky
   - — muut luonnonvoimat kuin myrsky
   - — ydinvoima
   - — maan vajoaminen
9. *Muut omaisuudelle aiheutuneet vahingot*

   Kaikki omaisuudelle (paitsi 3, 4, 5, 6 ja 7 luokkaan sisältyvälle) aiheutuneet vahingot tai tappiot, joiden syynä on raesade tai halla tai jokin muu kuin 8 kohdassa mainittu tapahtuma, kuten varkaus
10. *Moottoriajoneuvovastuu*

    Kaikki vastuu, joka aiheutuu maalla (mukaan lukien rahdinkuljettajan vastuu) käytettävien moottoriajoneuvojen käytöstä
11. *Ilmakuljetusvastuu*

    Kaikki ilma-alusten käytöstä (mukaan lukien rahdinkuljettajan vastuu) aiheutuva vastuu
12. *Vastuu aluksista (meri-, järvi-, joki- ja kanava-aluksista)*

    Kaikki laivojen, alusten tai veneiden käytöstä merellä, järvillä, joilla tai kanavilla aiheutunut vastuu (mukaan lukien rahdinkuljettajan vastuu)
13. *Yleinen vastuu*

    Kaikki muut kuin 10, 11 ja 12 kohdassa mainitut vastuut
14. *Luotto*
    - — maksukyvyttömyys (yleinen)
    - — vientiluotot
    - — osamaksuluotot

— kiinnitysluotot

— maatalousluotot

15. *Takaus*

— takaus (välitön)

— takaus (välillinen)

16. *Erilaiset taloudelliset tappiot*

— työllisyysriskit

— tulojen menetys (yleinen)

— huono sää

— etuuksien menetys

— jatkuvat yleiskulut

— ennakoimattomat liikekulut

— markkina-arvon laskusta aiheutunut menetys

— vuokran tai tulojen menetys

— muut kuin yllä mainitut välilliset kaupalliset tappiot

— muut (ei-kaupalliset) taloudelliset tappiot

— muunlaiset taloudelliset tappiot

17. *Oikeusturva*

Asianajo- ja oikeudenkäyntikulut

Yhteen luokkaan sisältyvät riskit eivät saa kuulua mihinkään muuhun luokkaan paitsi C kohdassa mainituissa tapauksissa.

B. Useamman kuin yhden vakuutusluokan harjoittamista varten myönnettyjen toimilupien kuvaus

Kun toimilupa kattaa samanaikaisesti:

a) luokan 1 ja 2, se on nimeltään 'Tapaturma- ja sairausvakuutus';

b) luokan 1 (4 kohta), 3, 7 ja 10, se on nimeltään 'Moottoriajoneuvovakuutus';

c) luokan 1 (4 kohta), 4, 6, 7 ja 12, se on nimeltään 'Meri- ja kuljetusvakuutus';

d) luokan 1 (4 kohta), 5, 7 ja 11, se on nimeltään 'Ilmakuljetusvakuutus';

e) luokan 8 ja 9, se on nimeltään 'Tulipalon ja muun omaisuusvahingon varalta otettu vakuutus';

f) luokan 10, 11, 12 ja 13, se on nimeltään 'Vastuuvakuutus';

g) luokan 14 ja 15, se on nimeltään 'Luotto- ja takausvakuutus';

h) kaikki luokat, sitä nimitetään kyseisen jäsenvaltion valinnan mukaan; tämän on ilmoitettava valinnastaan muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

C. Liitännäisriskit

Yritys, joka saa toimiluvan yhteen luokkaan tai useamman luokan ryhmään kuuluvalle pääriskille, voi myös vakuuttaa toiseen luokkaan kuuluvia riskejä tarvitsematta niille toimilupaa, jos ne:

— liittyvät pääriskiin,

— koskevat kohdetta, joka on katettu pääriskiä vastaan, ja

— on katettu pääriskin vakuutussopimuksella

Tässä liitteessä olevan A kohdan luokkiin 14 ja 15 kuuluvia riskejä ei kuitenkaan saa katsoa muiden luokkien liitännäisriskeiksi.